VISPĀRĒJĀS TIESAS RĪKOJUMS (ceturtā palāta)

2011. gada 24. martā *

Lieta T-36/10

Internationaler Hilfsfonds eV, Rosbaha [*Rosbach*] (Vācija), ko sākotnēji pārstāvēja H. Kaltenekers [*H. Kaltenecker*], pēc tam — R. Boms [*R. Böhm*] un visbeidzot — H. Kaltenekers, advokāti,

prasītāja,

ko atbalsta

Dānijas Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja B. Veisa Foga [*B. Weis Fogh*] un V. Pasternaka Jērgensena [*V. Pasternak Jørgensen*], pēc tam — V. Pasternaka Jērgensena, K. Vangs [*C. Vang*] un S. Jūls Jērgensens [*S. Juul Jørgensen*], pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

* Tiesvedības valoda — vācu.

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv P. Košta de Oliveira [*P. Costa de Oliveira*] un T. Šarfs [*T. Scharf*], pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2009. gada 9. oktobra un 2009. gada 1. decembra lēmumus, ar kuriem *Internationaler Hilfsfonds* ir pilnībā atteikta piekļuve lietas materiāliem par līgumu LIEN 97-2011.

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*], tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente) un M. van der Vaude [*M. van der Woude*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību normas

1 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) 7. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Pieteikumus attiecībā uz piekļuvi dokumentiem izskata ātri. [..]

2. Saņemot pilnīgu vai daļēju atteikumu, pieteikuma iesniedzējs 15 darba dienu laikā pēc iestādes atbildes saņemšanas var iesniegt atkārtotu pieteikumu ar lūgumu iestādei mainīt savu nostāju."

2 Atbilstoši regulas 8. pantam ar nosaukumu "Atkārtotu pieteikumu izskatīšana":

"1. Atkārtotus pieteikumus izskata ātri. Iestāde 15 darba dienu laikā pēc tāda pieteikuma reģistrācijas dod atļauju piekļūt pieprasītajam dokumentam un šajā laikā

nodrošina to saskaņā ar 10. pantu vai rakstiskā atbildē paskaidro pilnīgā vai daļējā atteikuma iemeslus. Pilnīga vai daļēja atteikuma gadījumā iestāde, ievērojot nosacījumus, kas izklāstīti attiecīgi [LESD 263.] un [LESD 228.] pantā, informē pieteikuma iesniedzēju par viņam pieejamiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, proti, tiesvedības uzsākšanu pret iestādi [un/]vai sūdzības iesniegšanu ombudam.

2. Izņēmuma gadījumos, piemēram, ja pieteikums attiecas uz ļoti garu dokumentu vai ļoti lielu dokumentu skaitu, 1. punktā paredzēto termiņu var pagarināt par 15 darba dienām, ar nosacījumu, ka pieteikuma iesniedzējs ir iepriekš informēts un saņēmis sīkus paskaidrojumus.

3. Ja iestāde nesniedz atbildi paredzētajā termiņā, uzskata, ka atbilde ir noraidoša, un pieteikuma iesniedzējam ir tiesības saskaņā ar attiecīgajiem [LESD] noteikumiem iesūdzēt iestādi tiesā un/vai iesniegt sūdzību ombudam."

Tiesvedības rašanās fakti

3 Prasītāja *Internationaler Hilfsfonds eV* ir saskaņā ar Vācijas tiesībām dibināta nevalstiska organizācija, kas darbojas humānās palīdzības jomā. 1998. gada 28. aprīlī tā ar Eiropas Kopienu Komisiju parakstīja līgumu LIEN 97-2011 (turpmāk tekstā — "līgums") par prasītājas Kazahstānā organizētas medicīniskās palīdzības programmas līdzfinansējumu.

4 1999. gada 1. oktobrī Komisija vienpusēji lauza līgumu un pēc šīs laušanas 2001. gada 6. augustā informēja prasītāju par savu lēmumu atgūt tai saskaņā ar līgumu izmaksātās summas daļu.

5 2002. gada 9. martā prasītāja iesniedza Komisijai pieteikumu, lūdzot piekļuvi ar līgumu saistītiem dokumentiem. Tā kā šis pieteikums tika apmierināts daļēji, prasītāja Komisijas priekšsēdētājam adresētā 2002. gada 11. jūlija vēstulē lūdza pilnīgu piekļuvi ar līgumu saistītajiem dokumentiem. Tā kā šis prasītājas pieteikums netika pilnībā apmierināts, tā Eiropas Ombudam iesniedza sūdzību, kura reģistrēta ar numuru 1874/2003/GG, apgalvojot, ka Komisija atsakās tai piešķirt pilnīgu piekļuvi ar līgumu saistītajiem dokumentiem.

6 Pēc tam, kad Ombuds 2004. gada 15. jūlijā Komisijai iesniedza ieteikuma projektu un Komisija 2004. gada 12. un 21. oktobrī iesniedza Ombudam detalizētu atzinumu, pēdējais minētais 2004. gada 14. decembrī pieņēma galīgu lēmumu, kurā, pauzdams kritisku piezīmi, konstatēja, ka tas, ka Komisija nav norādījusi vērā ņemamus iemeslus, kas varētu pamatot tās atteikumu piešķirt prasītājai piekļuvi vairākiem ar līgumu saistītiem dokumentiem, ir uzskatāms par sliktas pārvaldības gadījumu.

7 2004. gada 22. decembrī, pamatojoties uz Ombuda 2004. gada 14. decembra galīgajā lēmumā izdarītajiem secinājumiem, prasītāja nosūtīja Komisijas priekšsēdētājam jaunu pieteikumu par pilnīgas piekļuves piešķiršanu ar līgumu saistītajiem dokumentiem. Ar 2005. gada 14. februāra vēstuli Komisija atbildēja uz šo pieteikumu un šajā ziņā nolēma nenodot prasītājas rīcībā citus dokumentus kā vien tos, kuriem tai līdz šim jau bija piešķirta piekļuve.

8 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2005. gada 11. aprīlī, prasītāja cēla prasību atcelt Komisijas 2005. gada 14. februāra lēmumu, un šī prasība tika reģistrēta ar lietas numuru T-141/05. Pēc tam, kad Komisija saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktu izvirzīja iebildi par nepieņemamību, šī tiesa ar 2008. gada 5. jūnija spriedumu lietā T-141/05 *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija (Krājumā nav publicēts) prasītājas prasību noraidīja kā nepieņemamu.

9 Pēc tam, kad prasītāja saskaņā ar Tiesas Statūtu 56. pantu iesniedza apelācijas sūdzību, Tiesa 2010. gada 26. janvāra spriedumā lietā C-362/08 P *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija (Krājums, I-669. lpp.) atcēla iepriekš minēto 2008. gada 5. jūnija spriedumu lietā *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, noraidīja Vispārējā tiesā izvirzīto Komisijas iebildi par nepieņemamību un nodeva lietu atpakaļ izskatīšanai šajā pēdējā tiesā, lai tā lemtu par prasītājas prasījumiem atcelt Komisijas 2005. gada 14. februāra lēmumu, ar kuru tai ir atteikta piekļuve attiecīgajiem dokumentiem. Vispārējai tiesai atpakaļ nodotā lieta, kuras reģistrācijas numurs tagad ir T-141/05 RENV, pašlaik tiek izskatīta.

10 Ar 2009. gada 28. un 31. augusta vēstulēm prasītāja iesniedza jaunu pieteikumu pilnīgas piekļuves piešķiršanai ar līgumu saistītajiem dokumentiem.

11 Ar 2009. gada 9. oktobra vēstuli Komisija atbildēja uz jauno pieteikumu pilnīgas piekļuves piešķiršanai ar līgumu saistītajiem dokumentiem, precizējot, ka, ņemot vērā laiku, kas pagājis kopš tās lēmuma par prasītājas 2004. gada 22. decembra pieteikumu pilnīgai piekļuvei lietas materiālu dokumentiem, kas ir prasības priekšmets lietā T-141/05, tā bija veikusi jaunu pārbaudi par katru attiecīgo lietas materiālu dokumentu, kas nebija izpausts, un minētās pārbaudes beigās bija nolēmusi piešķirt prasītājai plašāku, bet ne pilnīgu piekļuvi minētajiem dokumentiem.

12 Ar 2009. gada 15. oktobra vēstuli, kuru Komisija reģistrējusi 2009. gada 19. oktobrī, prasītāja iesniedza jaunu pieteikumu, ar kuru tā aicināja Komisiju pārskatīt 2009. gada 9. oktobra atbildi uz prasītājas 2009. gada 28. un 31. augusta vēstulēs ietverto jauno pieteikumu pilnīgas piekļuves piešķiršanai ar līgumu saistītajiem dokumentiem.

13 2009. gada 10. novembrī Komisija pagarināja termiņu, kas paredzēts atbildei uz prasītājas 2009. gada 15. oktobra pieteikumu, tā, ka atbildes sniegšanai noteiktais termiņš beidzās 2009. gada 1. decembrī.

14 2009. gada 1. decembra vēstulē, ko prasītāja saņēma 2009. gada 2. decembrī, Komisija, pirmkārt, norādīja, ka, tā kā prasītājas 2009. gada 15. oktobra pieteikums prasa daudzu attiecīgo dokumentu detalizētu pārbaudi un sarunas ar pārējiem dienestiem par šo tematu vēl nav noslēgušās, tā diemžēl vēl nevar uz to sniegt galīgu atbildi. Otrkārt, Komisija pievienoja šo:

"Saskaņā ar Regulas [..] Nr. 1049/2001 8. panta 3. punktu Jums ir tiesības vērsties [Vispārējā tiesā] vai pie Ombuda. Tomēr atbildes vēstule ir gandrīz sagatavota, tāpēc Jūs varat paļauties uz to, ka saņemsit Komisijas detalizētu atbildi tuvākajā laikā. [..] Lēmums Jums tiks paziņots pie pirmās izdevības. [..]"

Process un lietas dalībnieku prasījumi

15 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2010. gada 1. februārī, prasītāja cēla šo prasību par Komisijas lēmumiem, kuri ir ietverti, pirmkārt, 2009. gada 9. oktobra vēstulē, un, otrkārt, 2009. gada 1. decembra vēstulē.

16 2010. gada 5. maijā Komisija Vispārējās tiesas kancelejā iesniedza iebildumu rakstu, kas ietvēra pieteikumu izbeigt tiesvedību pirms sprieduma taisīšanas un pieteikumu par procesa organizatorisko pasākumu noteikšanu.

17 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegta 2010. gada 20. jūlijā, prasītāja atbilstoši Reglamenta 48. panta noteikumiem izvirzīja jaunus pamatus, lai iekļautu savā argumentācijā par šo prasību argumentus, kas šķietami līdzinās tiem, kuriem Vispārējā tiesa piekrita 2010. gada 7. jūlija spriedumā lietā T-111/07 *Agrofert Holding*/Komisija (Krājumā nav publicēts).

18 Ar Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētāja 2010. gada 24. augusta rīkojumu Dānijas Karalistei tika atļauts iestāties lietā prasītājas prasījumu atbalstam.

19 Pēc Vispārējās tiesas informācijas pieprasījuma, kurā lietas dalībnieki tika aicināti iesniegt savus iespējamos apsvērumus un secinājumus, ko tie izdara no Vispārējās tiesas 2010. gada 19. februāra sprieduma apvienotajās lietās T-355/04 un T-446/04 *Co-Frutta*/Komisija (Krājums, II-1. lpp.) pamatojuma un rezolutīvās daļas attiecībā uz prasītājas interesi celt prasību pēc tam, kad ir pieņemts 2010. gada 29. aprīļa lēmums un celta prasība lietā T-300/10, minētie lietas dalībnieki noteiktajā termiņā iesniedza savas attiecīgās atbildes.

20 Atbildē 2010. gada 14. oktobra vēstulē prasītāja apgalvo, ka tai joprojām ir interese celt prasību šajā tiesvedībā un ka gadījumā, ja Vispārējā tiesa lemtu citādi, tai, ņemot vērā lietas apstākļos, būtu jāpiespriež Komisijai segt savus, kā arī atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

21 Atbildē 2010. gada 14. oktobra vēstulē Komisija it īpaši apgalvo, ka, tā kā prasītāja ir iesniegusi prasību atcelt 2010. gada 29. aprīļa lēmumu, tā ir zaudējusi interesi celt prasību šajā tiesvedībā.

22 Atbildē 2010. gada 15. oktobra vēstulē Dānijas Karaliste nevēlējās sniegt apsvērumus par prasītājas interesi celt prasību.

23 Prasītājas, ko atbalsta Dānijas Karaliste, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt Komisijas 2009. gada 9. oktobra un 2009. gada 1. decembra lēmumus, "ciktāl tie tai liedza piekļuvi neizpaustajiem dokumentiem", kas attiecas uz līgumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

24 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu;

— ja Vispārējā tiesa uzskatītu, ka prasība ir par netieši izteiktu negatīvu lēmumu, noraidīt prasību tāpēc, ka tai nav priekšmeta;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

25 Vispirms ir jākonstatē, ka tikai par faktiskajiem apstākļiem, kādos pieņemts katrs no abiem šajā tiesvedībā prasītājas apstrīdētajiem lēmumiem, lietas dalībniekiem nav domstarpību, ka 2009. gada 9. oktobra vēstule prasītājai tika nosūtīta, atbildot uz tās 2009. gada 28. un 31. augusta vēstulēs ietverto jauno pieteikumu par pilnīgas piekļuves piešķiršanu ar līgumu saistītajiem dokumentiem. Tāpat ir noskaidrots, ka 2009. gada 1. decembra vēstule prasītājai tika nosūtīta pēc tam, kad šī pēdējā bija iesniegusi 2009. gada 15. oktobra pieteikumu.

26 Turklāt, kā prasītāja pati ir skaidri apgalvojusi prasības pieteikumā un ko Komisija nav apstrīdējusi, ir jāuzskata, ka, pirmkārt, prasītājas 2009. gada 28. un 31. augusta vēstules Komisijai tika nosūtītas atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 7. pantam un tādējādi tās kopā ir jākvalificē par "sākotnēju pieteikumu" minētā panta nozīmē (turpmāk tekstā — "sākotnējais pieteikums") un, otrkārt, prasītājas 2009. gada 15. oktobra vēstule Komisijai tika nosūtīta atbilstoši tās pašas regulas 8. pantam un tādējādi ir jākvalificē par "atkārtotu pieteikumu" minētā panta nozīmē (turpmāk tekstā — "atkārtotais pieteikums").

27 Galvenokārt, ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jāpārbauda, pirmkārt, to prasītājas prasījumu pieņemamība, kuros lūgts atcelt Komisijas 2009. gada 9. oktobra vēstulē ietverto lēmumu, un, otrkārt, tas, vai prasītājai joprojām ir interese celt prasību attiecībā uz tās prasījumiem atcelt Komisijas 2009. gada 1. decembra vēstulē ietverto lēmumu.

Par prasījumu par Komisijas 2009. gada 9. oktobra lēmumu pieņemamību

28 Atbilstoši Reglamenta 111. pantam, ja prasības pieteikums ir acīmredzami nepieņemams, Vispārējā tiesa, neveicot tālākas procesuālas darbības, var lemt, izdodot motivētu rīkojumu.

29 Šajā lietā Vispārējā tiesa uzskata, ka ir guvusi pietiekamu informāciju no lietas materiālos iekļautajiem dokumentiem, un, piemērojot šo pantu, nolemj spriest par prasījumu par Komisijas 2009. gada 9. oktobra lēmumu pieņemamību, neveicot tālākas procesuālas darbības.

30 Saskaņā ar LESD 263. panta sesto daļu prasība atcelt tiesību aktu ir jāceļ divu mēnešu laikā pēc tam, kad tiesību akts ir publicēts vai darīts zināms prasītājam, vai, ja tas nenotiek, no dienas, kad tas tam kļuvis zināms. Atbilstoši Reglamenta 102. panta 2. punkta noteikumiem, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, šo termiņu pagarina par fiksētu desmit dienu termiņu.

31 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasības celšanas termiņš ir absolūts, jo tas ir ieviests ar mērķi nodrošināt tiesisko situāciju noteiktību un drošību un izvairīties no

diskriminācijas vai patvaļīgas attieksmes tiesvedībā, un Savienības tiesai pēc savas ierosmes ir jāpārbauda, vai tas ir ticis ievērots (Tiesas 1997. gada 23. janvāra spriedums lietā C-246/95 *Coen*, *Recueil*, I-403. lpp., 21. punkts, un Vispārējās tiesas 1997. gada 18. septembra spriedums apvienotajās lietās T-121/96 un T-151/96 *Mutual Aid Administration Services*/Komisija, *Recueil*, II-1355. lpp., 38. un 39. punkts).

32 Šajā gadījumā ir noskaidrots, ka 2010. gada 15. oktobra atkārtotajā pieteikumā prasītāja aicināja Komisiju pārskatīt tās 2009. gada 9. oktobra vēstulē minēto atbildi uz tās jauno pieteikumu. Tāpēc nav jānosaka precīzais datums, kurā šī 2009. gada 9. oktobra vēstule tika darīta zināma vai kļuva zināma prasītājai, jo ir jāuzskata, ka minētā paziņošana vai uzzināšana acīmredzami notika ne vēlāk kā 2010. gada 15. oktobrī, dienā, kurā prasītāja iesniedza atkārtoto pieteikumu.

33 Turklāt prasītāja nav pierādījusi, nedz arī norādījusi uz neparedzētu apstākļu vai *force majeure* gadījuma esamību, kas, pamatojoties uz Tiesas Statūtu 45. panta otro daļu, ko piemēro tiesvedībā Vispārējā tiesā atbilstoši minēto statūtu 53. pantam, ļautu atkāpties no termiņa.

34 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, divu mēnešu termiņš prasības celšanai atbilstoši Reglamenta 101. panta 1. punkta a) apakšpunktam sākās ne vēlāk kā 2009. gada 16. oktobrī, tas ir, dienā, kas seko tai dienai, kurā prasītājai vēlākais tika darīta zināma Komisijas 2009. gada 9. oktobra vēstule vai tā par to uzzināja. Šis termiņš tātad beidzās ne vēlāk kā 2009. gada 29. decembrī, ņemot vērā desmit dienu termiņu, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, un termiņa beigu datuma pārcelšanu tad, ja tas beidzas sestdienā, svētdienā vai oficiālā brīvdienā, atbilstoši Reglamenta 101. panta 2. punktam, tas ir, vismaz mēnesi un trīs dienas pirms šīs prasības celšanas, ciktāl tā 2010. gada 1. februārī tika celta par Komisijas 2009. gada 9. oktobra lēmumu.

35 No tā izriet, ka šī prasība, ciktāl tajā ir lūgts atcelt 2009. gada 9. oktobra vēstulē ietverto lēmumu, ir jāatzīst par novēlotu un tātad ir jānoraida kā acīmredzami nepieņemama, bet pārējās Komisijas izvirzītās iebildes par nepieņemamību nav jāizskata.

Par prasītājas interesi celt prasību saistībā ar prasījumiem par Komisijas 2009. gada 1. decembra lēmumu

Par prasījumu par Komisijas 2009. gada 1. decembra lēmumu priekšmetu

36 Lietas dalībniekiem ir domstarpības par to, vai prasījumi par Komisijas 2009. gada 1. decembra lēmumu būtībā attiecas uz netiešu lēmumu par atkārtota pieteikuma noraidīšanu (turpmāk tekstā — "netiešs noraidošs lēmums").

37 Šajā ziņā, pirmkārt, Vispārējā tiesa konstatē, ka šajā gadījumā 2009. gada 1. decembra vēstulē Komisija prasītājai norādīja, ka tā noteiktajā termiņā nevar atbildēt uz atkārtoto pieteikumu. Tāpat Komisija šajā vēstulē prasītājai norādīja, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 3. punkta noteikumiem tai ir tiesības vērsties Vispārējā tiesā vai iesniegt sūdzību Ombudam. Tāpēc, ņemot vērā pašu 2009. gada 1. decembra vēstules formulējumu, ir jāsecina, ka Komisija ne tikai uzskatīja par nepieciešamu atzīt savu, pēc tās domām, nespēju tai noteiktajā termiņā pēc pagarinājuma atbildēt uz atkārtoto pieteikumu, bet arī parūpējās atgādināt tiesiskās aizsardzības līdzekļus, kas atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 3. punkta noteikumiem ir prasītājas rīcībā

tad, ja attiecīgā iestāde neatbild uz atkārtotu pieteikumu. Tāpēc ir jākonstatē, kā dara prasītāja savā replikā, ka 2009. gada 1. decembra vēstulē Komisija, vienlaikus pakārtoti informējot prasītāju, ka tā var "paļauties uz to, ka [saņems] Komisijas detalizētu atbildi tuvākajā laikā", galvenokārt apmierinājās ar atziņu, ka nevar sniegt atbildi uz atkārtoto pieteikumu un ka šī atbildes nesniegšana var būt pamats prasības celšanai tiesā.

38 Otrkārt, Vispārējā tiesa atgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru principā gan Tiesa, gan Vispārējā tiesa, neapšaubot LESD izveidoto tiesiskās aizsardzības līdzekļu sistēmu, atsakās uzskatīt, ka tikai iestādes klusēšana vien būtu pielīdzināma netiešam lēmumam, ja vien nav skaidru tiesību normu, kurās ir noteikts termiņš, kura beigās uzskata, ka iestāde, kurai ir jāpauž sava nostāja, ir pieņēmusi šādu lēmumu, un kurās ir noteikts šī lēmuma saturs (Tiesas 2004. gada 9. decembra spriedums lietā C-123/03 P Komisija/*Greencore*, Krājums, I-11647. lpp., 45. punkts; Vispārējās tiesas 1999. gada 13. decembra spriedumi apvienotajās lietās T-189/95, T-39/96 un T-123/96 *SGA*/Komisija, *Recueil*, II-3587. lpp., 27. punkts, un apvienotajās lietās T-190/95 un T-45/96 *Sodima*/Komisija, *Recueil*, II-3617. lpp., 32. punkts, un 2009. gada 9. septembra spriedums lietā T-437/05 *Brink's Security Luxembourg*/Komisija, Krājums, II-3233. lpp., 55. punkts).

39 Runājot par Regulu Nr. 1049/2001, no tās 8. panta 3. punkta noteikumiem izriet, ka likumdevējs ir paredzējis, ka tad, ja iestāde saistībā ar atkārtotu pieteikumu izskatīšanu, kas paredzēta minētās regulas 8. panta 1. un 2. punktā, nesniedz atbildi tai paredzētajā termiņā, uzskata, ka atbilde ir noraidoša.

40 Tāpēc ir jāuzskata, ka Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 3. punkta noteikumos, pirmām kārtām, ir skaidri noteikts termiņš, kura beigās tad, ja nav lēmuma, atbildot uz atkārtotu pieteikumu, uzskata, ka attiecīgā iestāde ir pieņēmusi netiešu lēmumu, un,

otrām kārtām, ir noteikts šā pēdējā lēmuma saturs, tas ir, ka to uzskata par noraidošu lēmumu.

41 Treškārt, Vispārējā tiesa atgādina, ka likumdevējs tajā pašā Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 3. punktā ir skaidri noteicis, ka par šo netiešo noraidošo lēmumu pieteikuma iesniedzējam ir tiesības celt prasību tiesā atbilstoši LESD noteikumiem.

42 Tāpēc saskaņā ar iepriekš 38. punktā atgādināto judikatūru ir jāsecina, ka iestādes klusēšana pēc atkārtota pieteikuma ir jāuzskata par tādu netiešu noraidošu lēmumu, par kuru ir tiesības celt prasību tiesā atbilstoši LESD 263. panta noteikumiem.

43 Ņemot vērā iepriekš minētos secinājumus, Vispārējā tiesa uzskata, ka prasījumi atcelt Komisijas 2009. gada 1. decembra lēmumu ir jāinterpretē kā tādi, kuros lūgts atcelt netiešu noraidošu lēmumu pēc tam, kad Komisija nav sniegusi atbildi uz atkārtotu pieteikumu, kā faktu Komisija pati konstatēja minētajā vēstulē.

Par prasītājas interesi celt prasību saistībā ar prasījumiem atcelt netiešo noraidošo lēmumu

44 Saskaņā ar Reglamenta 113. pantu Vispārējā tiesa, uzklausījusi lietas dalībniekus, var jebkurā laikā pēc savas ierosmes lemt par to, vai pastāv kāds absolūts šķērslis tiesas procesam. Šajā gadījumā Vispārējā tiesa uzskata, ka iesniegtie dokumenti un lietas dalībnieku paskaidrojumi rakstveida procesa laikā tai ir devuši pietiekamu skaidrību un mutvārdu process nav jāuzsāk.

45 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru intereses celt prasību neesamība ir absolūts šķērslis tiesas procesam, kuru Savienības tiesa var izskatīt pēc savas ierosmes (skat. Vispārējās tiesas 2004. gada 28. septembra spriedumu lietā T-310/00 *MCI*/Komisija, Krājums, II-3253. lpp., 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

46 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka prasības pieņemamības nosacījumus, izņemot atsevišķo jautājumu par intereses zudumu celt prasību, novērtē prasības celšanas laikā (skat. Vispārējās tiesas 2002. gada 21. marta spriedumu lietā T-131/99 *Shaw* un *Falla*/Komisija, *Recueil*, II-2023. lpp., 29. punkts un tajā minētā judikatūra). Tomēr pareizas tiesvedības interesēs šis apsvērums saistībā ar prasības pieņemamības vērtējuma laiku nevar liegt Vispārējai tiesai konstatēt, ka prasība vairs nav jāizskata gadījumā, ja prasītājs, kam sākotnēji ir bijusi interese celt prasību, ir zaudējis jebkādu personīgu interesi apstrīdētā lēmuma atcelšanā kāda notikuma dēļ, kas noticis pēc šīs prasības celšanas. Lai prasītājs varētu uzturēt spēkā prasību atcelt lēmumu, tam ir jāsaglabā personīga interese apstrīdētā lēmuma atcelšanā (Vispārējās tiesas 2005. gada 17. oktobra rīkojums lietā T-28/02 *First Data* u.c./Komisija, Krājums, II-4119. lpp., 36. un 37. punkts, un Vispārējās tiesas 2008. gada 9. jūlija spriedums lietā T-301/01 *Alitalia*/Komisija, Krājums, II-1753. lpp., 37. punkts), jo pretējā gadījumā tad, ja prasītāja interese celt prasību zūd procesa laikā, Vispārējās tiesas nolēmums par lietas būtību nevar tam radīt nekādu labumu (Tiesas 2007. gada 7. jūnija spriedums lietā C-362/05 P *Wunenburger*/Komisija, Krājums, I-4333. lpp., 43. punkts, un iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Co-Frutta*/Komisija, 44. punkts).

47 Šajā gadījumā lietas dalībniekiem nav domstarpību par to, ka dienā, kurā tika celta prasība šajā tiesvedībā, prasītāja atbildē uz atkārtoto pieteikumu bija saņēmusi tikai 2009. gada 1. decembra vēstuli, kurā Komisija būtībā to informē par netieša noraidoša lēmuma esamību. Tāpēc minētajā datumā prasītājai bija interese celt prasību un prasība bija pieņemama.

48 Tomēr ir zināms arī tas, ka pēc Komisijas 2009. gada 1. decembra vēstules (iepriekš 14. punkts) Komisija 2010. gada 29. aprīļa vēstulē tieši un galīgi atbildēja uz prasītājas atkārtoto pieteikumu un saskaņā ar to piešķīra prasītājai piekļuvi jauniem dokumentiem saistībā ar līgumu, tomēr nepiešķirot tai pilnīgu piekļuvi. Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2010. gada 9. jūlijā, prasītāja cēla prasību atcelt Komisijas 2010. gada 29. aprīļa lēmumu.

49 Turklāt no pamatojuma, ko prasītāja izklāstījusi 2010. gada 5. jūlija replikā, izriet, ka tā pēc Komisijas 2010. gada 29. aprīļa lēmuma pieņemšanas nevēlējās pielāgot savus šajā tiesvedībā izklāstītos prasījumus atcelt tiesību aktu. Tieši pretēji, tajā pašā replikā tā skaidri informēja Vispārējo tiesu, ka ir nolēmusi celt jaunu prasību par Komisijas 2010. gada 29. aprīļa lēmumu, ko tā, kā minēts iepriekš 48. punktā, arī izdarīja 2010. gada 9. jūlijā, pamatojoties uz LESD 263. pantu.

50 Tāpēc šī prasība vairs nav jāizskata, jo tā ir par netiešo noraidošo lēmumu, bet prasītājai vairs nav personīgas intereses minētā lēmuma atcelšanā sakarā ar to, ka Komisija, atbildot uz atkārtoto pieteikumu, pieņēma 2010. gada 29. aprīļa lēmumu, kuru turklāt prasītāja lūdz atcelt tiesvedībā lietā T-300/10 *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, kas tiek izskatīta Vispārējā tiesā. Pieņemot 2010. gada 29. aprīļa lēmumu, Komisija faktiski tieši atbildēja uz atkārtoto pieteikumu, ko prasītāja neapstrīd, un tādējādi netieši atsauca netiešo noraidošo lēmumu.

51 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka bez vajadzības vērtēt jaunā pamata pieņemamību, kuru prasītāja izvirzīja 2010. gada 20. jūlija vēstulē (iepriekš 17. punkts), šī prasība ir jāatzīst par acīmredzami nepieņemamu, ciktāl tā attiecas uz

Komisijas 2009. gada 9. oktobra lēmumu, un par tādu, kurai ir zudis priekšmets, ciktāl tā attiecas uz netiešo noraidošo lēmumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

52 Vispirms ir jāatgādina, ka atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, jo tās prasība atcelt tiesību aktu, ciktāl tā attiecas uz Komisijas 2009. gada 9. oktobra lēmumu, ir acīmredzami nepieņemama, tai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus, kas tai radušies saistībā ar prasījumiem atcelt minēto lēmumu.

53 Tālāk ir jāatgādina, ka atbilstoši Reglamenta 87. panta 6. punktam, ja tiesvedību lietā izbeidz pirms sprieduma taisīšanas, Vispārējā tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem pēc saviem ieskatiem.

54 Šajā lietā par prasības priekšmeta zudumu, ciktāl tā ir par netiešo noraidošo lēmumu, ir jākonstatē, ka, pirmkārt, kā Komisija ir skaidri atzinusi 2009. gada 1. decembra vēstulē, tā saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 8. panta noteikumiem paredzētā termiņa beigās, tas ir, šajā gadījumā pēc pagarinājuma — 2009. gada 1. decembrī, nevarēja sniegt atbildi uz atkārtoto pieteikumu. Otrkārt, pretēji Komisijas tajā pašā vēstulē norādītajam, proti, ka prasītāja var paļauties uz to, ka saņems detalizētu atbildi "tuvākajā

laikā", ir jānorāda, ka apstiprinošais lēmums tika pieņemts tikai 2010. gada 29. aprīlī, tas ir, apmēram piecus mēnešus pēc tam, kad tika nosūtīta 2009. gada 1. decembra vēstule, kuru prasītāja saņēma 2009. gada 2. decembrī, un tādējādi vairāk nekā divarpus mēnešus pēc tam, kad beidzās prasības atcelt tiesību aktu celšanas termiņš, kas saskaņā ar LESD 263. panta noteikumiem prasītājai noteikts netieša lēmuma par atkārtota pieteikuma noraidīšanu likumības apstrīdēšanai, ko tai ļauj veikt Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 3. punkts. Visbeidzot, tā kā Vispārējai tiesai nav jālemj par to, vai ir pamatota prasītājas izvēle celt jaunu prasību par Komisijas 2010. gada 29. aprīļa lēmumu tā vietā, lai aktualizētu savus šajā prasībā izvirzītos prasījumus tā, lai ņemtu vērā šo lēmumu, šis apstāklis nav ņemams vērā stadijā, kurā Vispārējā tiesa nosaka tiesāšanās izdevumus, pamatojoties uz Reglamenta 87. panta 6. punktu.

55 Tāpēc, ņemot vērā šai lietai raksturīgos faktiskos apstākļus, un it īpaši to, ka Komisija acīmredzami pārsniedza noteikto termiņu, kas atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 8. panta noteikumiem bija tās rīcībā, lai atbildētu uz atkārtoto pieteikumu, un tāpēc prasītājai savu tiesību aizstāvībai nebija citas iespējas kā celt šo prasību par netiešo noraidošo lēmumu, ir jāpiespriež Komisijai segt savus, kā arī atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus, kas tai radušies saistībā ar prasījumiem atcelt netiešo noraidošo lēmumu.

56 Visbeidzot, saskaņā ar Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmo daļu dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tāpēc Dānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

izdod rīkojumu:

1) prasību atcelt tiesību aktu, ciktāl tā attiecas uz Komisijas 2009. gada 9. oktobra lēmumu, noraidīt kā nepieņemamu;

2) vairs nav jālemj par *Internationaler Hilfsfonds eV* prasījumiem atcelt Eiropas Komisijas netiešo lēmumu, ar ko ir noraidīts tās 2009. gada 15. oktobra pieteikums piekļuvei ar līgumu LIEN 97-2011 saistītiem dokumentiem;

3) *Internationaler Hilfsfonds* sedz savus, kā arī atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus, kas tai radušies saistībā ar prasījumiem atcelt tiesību aktu, ciktāl tie attiecas uz Komisijas 2009. gada 9. oktobra lēmumu;

4) Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina *Internationaler Hilfsfonds* tiesāšanās izdevumus saistībā ar prasījumiem atcelt tiesību aktu, ciktāl tie attiecas uz Komisijas 2009. gada 1. decembra lēmumu;

5) Dānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Luksemburgā, 2011. gada 24. martā.

Sekretārs — Priekšsēdētāja

E. Coulon — I. Pelikánová